

„Privind țintă spre cer” – Autor necunoscut

Faptele apostolilor 7.55,56: Dar el, fiind plin de Duh Sfânt, privind țintă spre cer, a văzut gloria lui Dumnezeu și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu; și a spus: „Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând la dreapta lui Dumnezeu”.

În capitolul 6 al profetului Isaia auzim că vederea gloriei lui Dumnezeu i-a adus lui Isaia o consternare profundă și a trezit în el o gravă judecată de sine. „Vai de mine!”, exclamă el îngrozit - și totuși el era un adevărat profet al lui Dumnezeu! - „Pentru că sunt pierdut; pentru că sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate” (Isaia 6.5). Acolo nu există niciun teren, pe care picioarele lui să poată sta. În versetele următoare, Dumnezeu face apoi o prevedere plină de har pentru această stare.

Ezechiel ne relatează ceva asemănător în primul capitol al cărții sale, când i se arată gloria DOMNULUI. După ce o descrie în detaliu, el spune: „Aceasta era înfățișarea asemănării gloriei DOMNULUI. Și, când am văzut-o, am căzut cu fața la pământ; și am auzit un glas al Unuia care vorbea” (Ezechiel 1.28). El nu gândește nici pe departe că are *vreun drept* să privească această glorie. El cade cu fața la pământ. Conștientizarea stării sale necurate în fața lui Dumnezeu îl aruncă la pământ.

Să ne îndreptăm spre un alt mare profet al lui Dumnezeu, la Daniel. Aici găsim același lucru. Deși putea fi numit un „om preaiubit” de către omul îmbrăcat în in, a cărui față era ca înfățișarea fulgerului și ai cărui ochi erau ca făcliile de foc, el relatează totuși: „Și n-a rămas putere în mine. Și culoarea feței mi s-a schimbat, ... și, când am auzit glasul cuvintelor lui, am căzut leșinat, cu fața la pământ. Și iată, o mână m-a atins și m-a așezat tremurând pe genunchii și pe palmele mâinilor mele” (Daniel 10.8-10).

Nu sunt toate acestea foarte remarcabile? Acești slujitori credincioși ai lui Dumnezeu erau conștienți de incapacitatea lor totală de a sta în prezența gloriei lui Dumnezeu și au dat expresie acestei cunoașteri. Și să observăm că aceasta nu a fost din cauza a ceea ce *au făcut*; niciunul dintre ei nu pare să se fi gândit la asta. Ceea ce i-a înspăimântat atât de mult era *starea* lor, *ceea ce erau înaintea lui Dumnezeu*, ceea ce gloria lui Dumnezeu i-a făcut să vadă *în ei înșiși*.

Aceasta este în contrast direct cu ceea ce este relatat în Faptele apostolilor 7. Ștefan nu este biruit prin gloria lui Dumnezeu, nici măcar nu pare să fie surprins. El nici nu cade cu fața la pământ și nici nu strigă: „Vai de mine!”. Nici nu are nevoie de strigătul: „Nu te teme!”. El stă acolo „plin de Duhul Sfânt”, privind neclintit spre cer și văzând gloria lui Dumnezeu și pe Isus stând la dreapta lui Dumnezeu. Nici ceea ce vede, nici ceea ce se petrece în jurul său nu-l sperie sau nu-l înspăimântă.

Ce priveliște! Un om singuratic și slab, înconjurat de o gloată urlătoare de vrăjmași însetați de sânge, este capabil să privească gloria lui Dumnezeu având o pace desăvârșită, cu o înfățișare ca a unui înger, este capabil să îngenuncheze și să se roage: „Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta”. Știi tu, cititorul meu, care a fost cauza diferenței dintre el și profeții Vechiului Testament? În ce a constat puterea lui și de ce predecesorii săi nu au avut această putere? *Un* cuvânt explică cauza, *un* Nume indică sursa puterii. Cuvântul este: *crucea*, iar Numele este: *Hristos*. Isus, pe care Ștefan L-a văzut în glorie, purtase între timp mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului pe cruce și Îl glorificase pe Dumnezeu atât de complet încât Dumnezeu L-a glorificat la rândul Său. Isus Însuși

spuse: „Acum este glorificat Fiul Omului și Dumnezeu este glorificat în El. Dacă Dumnezeu este glorificat în El, și Dumnezeu Îl va glorifica în Sine Însuși și Îl va glorifica îndată” (Ioan 13.31,32). Iar Scriptura dă mărturie despre împlinirea acestui fapt, atunci când spune că „Hristos a fost înviat dintre morți prin gloria Tatălui” (Romani 6.4). Dumnezeu era dator gloriei Sale proprii, să nu-L lase în moarte pe Cel care, murind, L-a glorificat în tot ceea ce era.

Ștefan vede gloria lui Dumnezeu și în ea pe Mântuitorul Său preamărit, care purtase judecata lui pe cruce. Același Domn, care fusese părăsit de Dumnezeu de dragul său în timpul celor trei ore teribile de întuneric, apare acum în fața ochilor săi în gloria cerului. „Crucea Domnului nostru Isus Hristos” îi dăduse un *drept* întemeiat divin, indiscutabil, de a privi ceea ce l-ar fi aruncat la pământ **înainte** de moartea Domnului; de asemenea, de la Fiul Omului glorificat la dreapta lui Dumnezeu venise Duhul Sfânt, care i-a umplut întreaga ființă interioară și i-a îndreptat privirea în sus.

Cunoști tu, cititorul meu, semnificația și plinătatea divină a crucii lui Hristos? Presupun că tu crezi în El și ești sigur de mântuirea ta. Dar poți tu să privești spre gloria strălucitoare a lui Dumnezeu la fel de neînfricat și liniștit cum a făcut-o Ștefan? Ai putea, dacă ar fi voia Domnului să te cheme astăzi, să-ți încredințezi duhul în mâinile Domnului Isus cu aceeași bucurie și să pleci având pe buze o mijlocire iubitoare pentru împrejurimile tale, poate ostile? El, care a fost odată răstignit în slăbiciune, trăiește acum sus în putere, după ce a ieșit victorios din circumstanțele în care a fost El, Înlocuitorul tău, iar în virtutea morții Sale tu ai acum dreptul juridic și, prin Duhul Sfânt, de asemenea puterea de a sta și de a „privi *țintă* spre cer” într-o pace desăvârșită.

Tradus din *Botschafter des Heils in Christo* 79 (1931)
Titlul în original: „*Als er aber unverwandt gen Bimmel schaute*“